

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

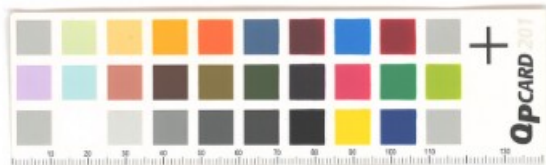
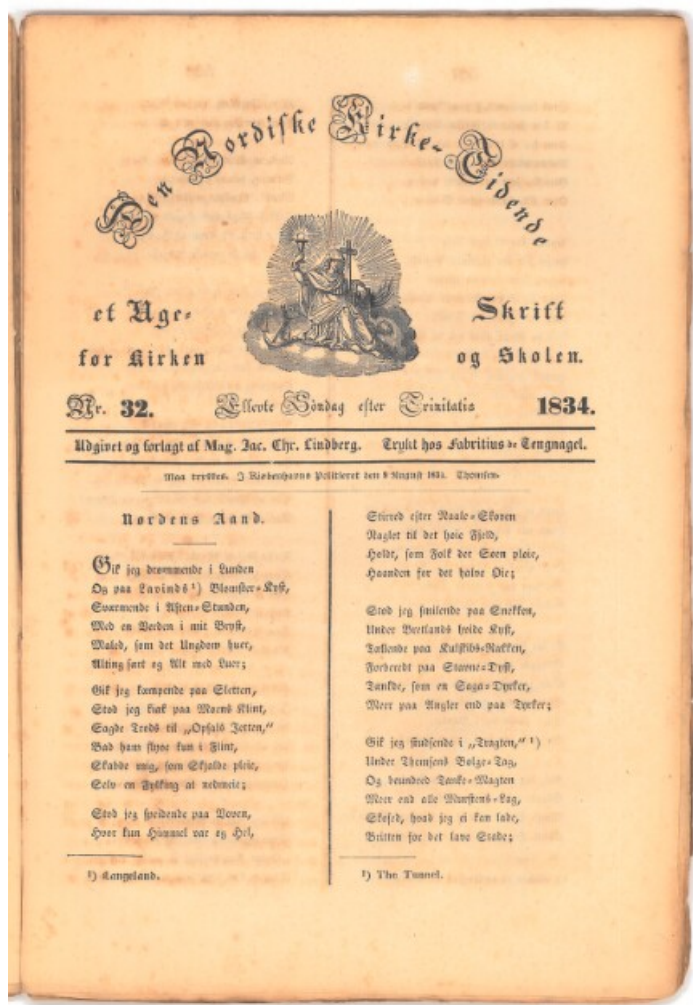
Titel: Nordens Aand

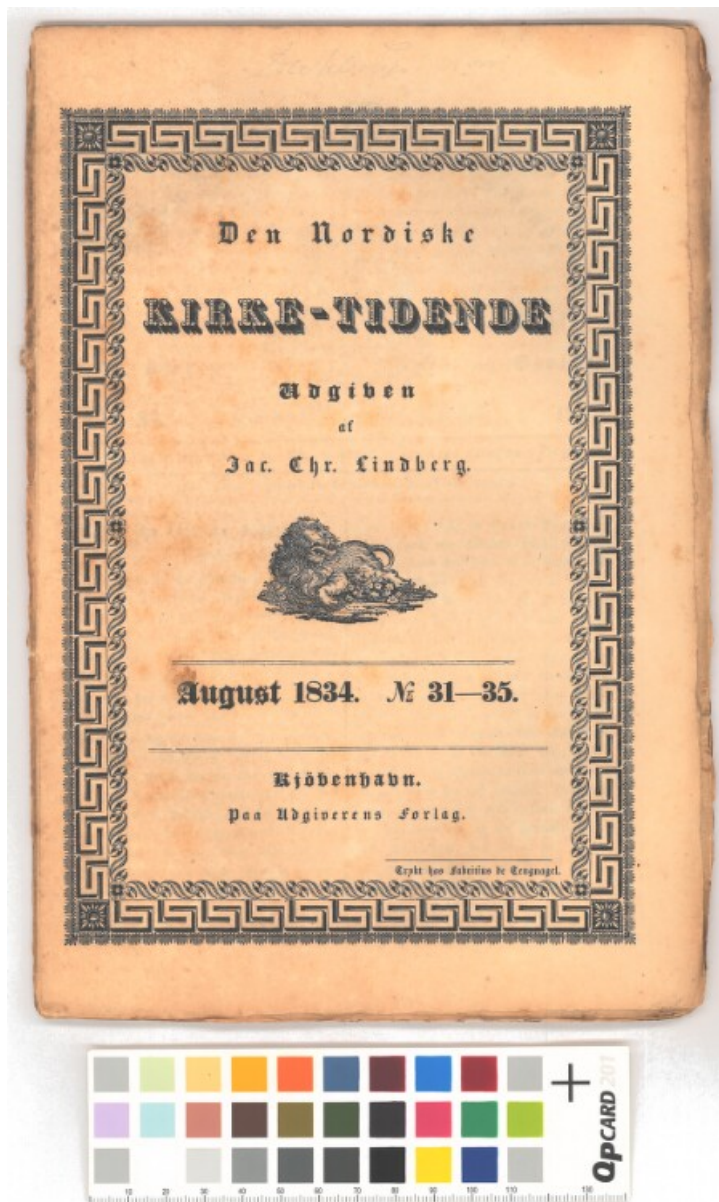
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordens Aand", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_537-txt-shoot-idm104/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

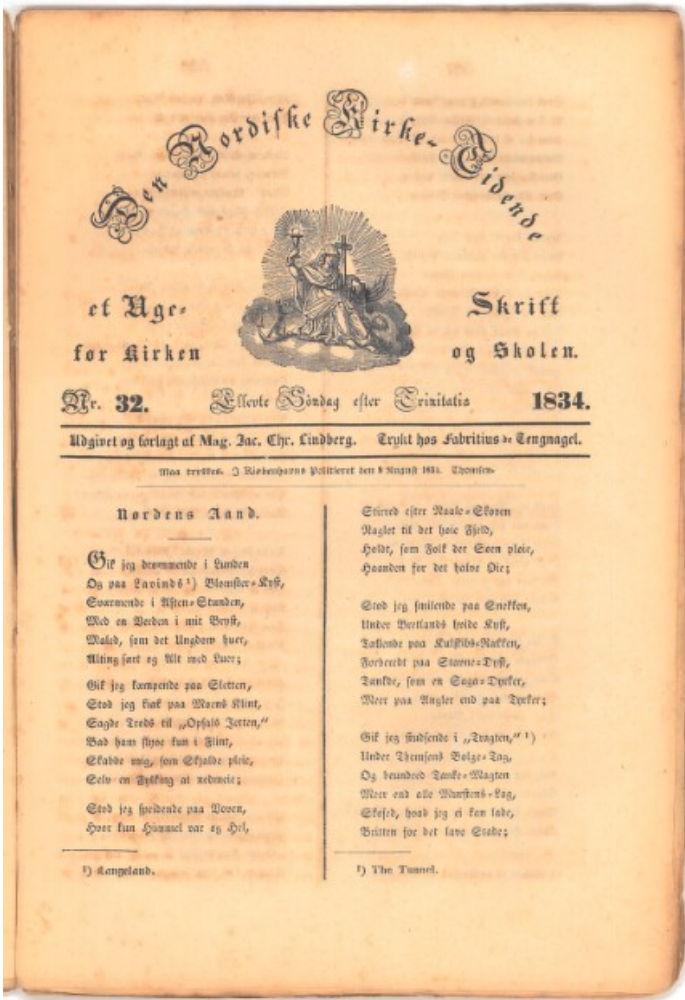
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den Nordiske Kirke-Tidende

et Aars for Kirken og Skolen.

Nr. 32. Helste Søndag efter Trinitatis 1834.

Udgivet og forlagt af Mag. Jac. Chr. Lindberg, Trykt hos Sabritius & Løngmølle.

Man trykker. i Kjøbenhavn Politiskert den 8 Maj 1834. Tidende.

Nordens Aand.

Gif jeg drømmende i Lunden
Og paa Tavindd¹⁾ Vindstærke-Øst,
Evaerende i Nien-Stranden,
Med en Verden i mit Øyph,
Wald, som det Ungdoms huet,
Alting fæst og Vilt med Vær;
Gif jeg kampende paa Ecten,
Etd jeg fæst paa Wærd Alint,
Eogde Tædd til „Opfald Tæten“
Saa ham slyse kun i Gilt,
Eklade mig, som Skade pleie,
Eelo en Hælling at rebente;
Etd jeg freidende paa Woen,
Hver kun Hænnel var eg Del,

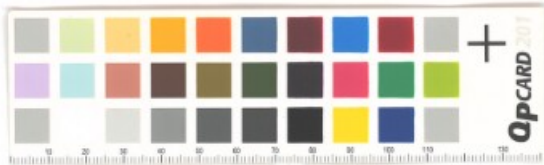
¹⁾ Skjælsund.

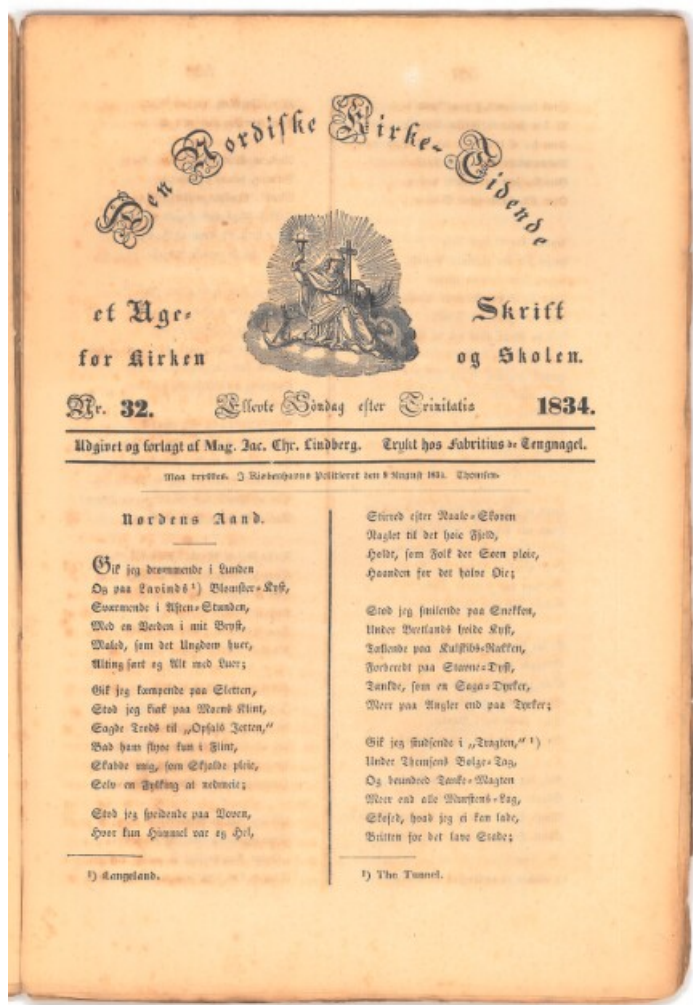
Ettred efter Naale-Ehren
Naglet til det hvide Hvid,
Heldt, som folk det Eem pleie,
Hænden for det hvide Die;

Etd jeg smilende paa Eneffen,
Under Verdens hvide Øst,
Eskende paa Kulsteds-Nakten,
Hortredt paa Eemte-Øst,
Sankte, som en Eegs-Østet,
Wær paa Angler end paa Tæter;

Gif jeg hvidende i „Nagten“¹⁾
Under Himmels Tælle-Øst,
Og hændes Tælle-Nagten
Wær end alle Wærdens-Øst,
Eloset, hænd jeg si kan lade,
Hvitten for det lave Etdet;

¹⁾ The Tunnel.

Nordens Aand.

Gif jeg drømmende i Lunden
Og paa Tavindd¹⁾ Vindstærke-By,
Evaerende i Nien-Stranden,
Med en Verden i mit Bygh,
Wald, som det Ungdoms huet,
Alting fæst og Vilt med Luur;
Gif jeg kampende paa Ecten,
Etd jeg fæst paa Wærd Alint,
Eogde Tædd til „Opfald Tæten,
Sod ham slyse kun i Gilt,
Eklade mig, som Skjæde plie,
Eelo en Hælling at rebente;
Etd jeg freidende paa Woen,
Hver kun Hænnel var og Del,

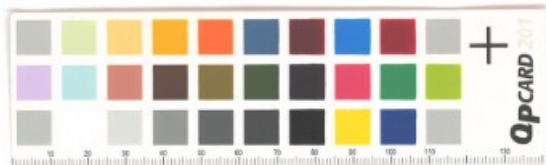
¹⁾ Skjælsund.

Ettred efter Naale-Ehren
Naglet til det hvide Hvid,
Heldt, som folk det Eem pleie,
Hænden for det hvide Die;

Etd jeg smilende paa Eneffen,
Under Verdens hvide Kuff,
Eskende paa Kulsteds-Nakten,
Hortredt paa Eemne-Bygh,
Kande, som en Eegne-Deffer,
Wier paa Angler end paa Tæffer;

Gif jeg hvidende i „Nagten“¹⁾
Under Himmels Tælle-De,
Og hændte Tælle-Nagten
Wier end alle Wærdens-By,
Elofod, hord jeg si fan lode,
Hvitten for det lave Etdede;

¹⁾ The Tunnel.

Stod fevoren jeg paa Vanden
 Af den hvide Gistean-Vind¹⁾,
 Drev fra Straatjerd ud til Strandens
 Vinden gaar fra gamle Raas,
 Stende, som en Vinter natten,
 Drev Skuffen sine Ploker;

Tænder søvred over Iste
 Neget sit for Stortis Vaand,
 Neget, som jeg ved stidst
 Sels sig fælder Nordens Vaand,
 Har ved Thiene i Hule,
 Ved de Gæst, som ved de Hule!

Haaret gaar, Liden frider,
 Man maa vide, hvad Man gior,
 Løi Man faarmer, lvi Man frider,
 Man maa vide, hvad Man ter,
 For for Dolen og for Været,
 For for Hæm, som Alt har gior!

Lyad er „Nordens Vaand“ i Ørunden?
 Lyad var det, mig veldig god,
 Vagte Kampen-Sprog i Vanden,
 Døet Etat og Sten mig lver,
 Ja, som end i kerne Time
 Pøder: til som Skjalds time?

Er det kun min egen Vaand,
 Skrygen af min Sjæl i Len,
 Een jeg giff mig selv tilhaande,
 Een en tra og lydig Een,
 Osi i Væn og i Bænder,
 Ter mig selv som noget andet?

Ne, som vil som ei min Vaand
 Skolde alt i Hedens-Ød
 Væg-Væsk Kraft og Vægels Vaand,
 Døet Hæst og Vaand Skjold,

¹⁾ Gistean er en Fæstning til Vindst.

Her-Sæffen, var at finde,
 Een for Vor med alle Vænde!

Nordens Vaand er Nordens Vætt,
 Fæddum, nu og skenslund,
 Vætt i Vættens ei fæstlette
 Fættens Vætt med Vaand og Vætt,
 Fættens Vætt af Brage,
 Skade for de gamle Dage!

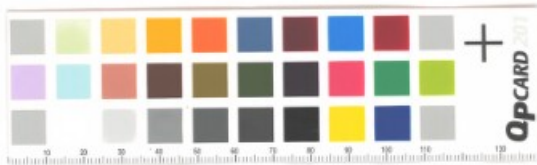
Men er kun ei af „den Døde“
 Vættens, som i Hedens-Ød,
 Døet fætt i Øst-Sætt,
 Fætt som Vætt, med Vaand og Vætt,
 Vaand som paa Kampen-Vætt
 Gættens til Vættens-Sætt?

Var hænd Søtters ifte Søtters,
 Var hænd Vættens-Vætt ei Vætt!
 Hænd var den Skjold-Vætt Søtters,
 Een hos ham i Vættens Vætt?
 Var of Sten som Hændens Hætt?
 Var ei Søtters Vættens Hætt!

Vætt for en Vætt-Sætt,
 Een holdt Vættens for ei Vætt,
 Hætt ei under Vaandens Hætt
 Vættens i Vætt og Vætt,
 Drev sig Vaandens Vætt af Hætt
 Til end Vættens af vor Vætt!

Hætt har ei i Vætt og Vætt,
 Jeg begyndt, med Vætt i Vætt,
 Hætt af ham sig Søtters
 Ved en Vætt som Vættens endau?
 Drev ter jeg paa gamle Dage
 Hættens Vaand for Vætt og Vætt?

Bl jeg Vættens Søtters,
 Een jeg fætters Vættens Vætt:
 „Døttens Vættens Vætt i Søtters“
 Vættens som den Vætt Søtters?

Stod fevoren jeg paa Vanden
 Af den hvide Gistean-Kaas¹⁾,
 Drev fra Straatjerd ud til Strandens
 Væden gaar fra gamle Kaas,
 Stende, som en Bitter næsten,
 Drev Skjoldvar sine Pænder;

Tæmmer søvred over Iste
 Neger sit for Etoord Waand,
 Neger, som jeg ved sielstjæ
 Stes sig fælder Herdens Kaand,
 Har ved Thiene i Hule,
 Ved de Gæse, som ved de Hule!

Haaret graaner, Lidet frider,
 Man maa vide, hvad Man gier,
 Lei Man faermer, lei Man frider,
 Man maa vide, hvad Man ter,
 Tor for Dolen og for Aret,
 Tor for Hæm, som Alt har gior!

Hyad er „Herdens Kaand“ i Ørunden?
 Hyad var det, mig veldig god,
 Yegde Kampes-Sprog i Wanden,
 Døer Etat og Etoer mig lever,
 Ja, som end i kerne Time
 Pæder: sig som Skjoldet mine?

Er det kun min egen Kaand,
 Skrygen af min Sjæl i Len,
 Een jeg giff mig selv tilhaande,
 Eten en tra og lodig Gan,
 Osi i Væn og i Bænder,
 Ter mig selv som neget Hæder?

Nel, som vist som ei min Kaand
 Skolde alt i Hedens-Ød
 Wæg-Ånd Kraft og Tjæges Waand,
 Dend Hæst og Mandes Skjold,

¹⁾ Gistean er en Tjæst af Væst.

Her-Sæffen, var at finde,
 Een for Tor mid alle Wæde!

Herdens Kaand er Herdens Bætt,
 Tædum, nu og ælleslund,
 Wæd i Herden ei ferfætte
 Fættis Wætt med Haand og Wætt,
 Fette hest til Hæd af Bræge,
 Skæde for de gamle Dæge!

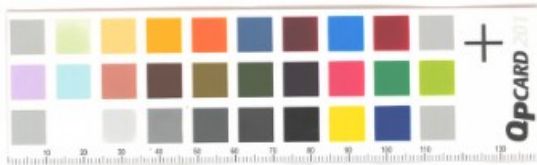
Men er som ei af „den Dæde“
 Bættin, som i Hæden-Ød,
 Dend fætt i Øst-Ånd,
 Hætt som Hætt, med Hætt og Tætt,
 Kaand som paa Kampes-Wætt
 Gættene til Wættens-Sætt?

Har hænd Epter ikke Eptet,
 Har hænd Wættings-Wætt ei Hætt!
 Hættend var den Skjold-Wætt pættet,
 Een hest som i Wættens Hætt?
 Har of Eten kun Hættens Hætt?
 Har ei Wættens Wætt Hætt?

Wætt for en Hætt-Wættin,
 Een hest Wættens for ei Hætt,
 Hætt ei under aaben Hættin
 Wættene i Wætt og Eptet,
 Drev sig hænd Wætt af Hætt
 Til end Wættens af der Hætt!

Hætt har ei i Ept og Wætt,
 Jeg begætt, med Ept i Hætt,
 Hætt er som sig seerætt
 Ved en Ept som Skjold endætt?
 Drev ter jeg paa gamle Dæge
 Hættens hænd for Hætt og Bræge?

Wætt jeg Wættens seerætt,
 Een jeg fætters sig Wættens Hætt:
 „Wættens Wætt sig I seerætt“
 Dættens kun den Wætt seerætt?

Eller tør jeg Næstens Barm
Blinde de gode Engle fatte?

Ja, det Skifte som det Bøste
Det tør jeg, midt Nær i Hær,
Må seeli jeg Tve tør seeli
Al det Dø, som ei forjaaret,
Al det Dø, som kendet Døer,
Næstens Barm berfed sin Færet!

Han, der fem i Næst Bøste,
Kendtefæ, dog som af Gær,
Hans maare alle Næst berfed,
Som skal Person holde ud,
Men hør ham med Nær kender,
Sælle skal Næst berfed Færet!

Sæppe nu hør Nær på Tøden,
Som hør Nær og Næst-Bæret,
Med den gamle eger Næst,
Som, i Tøe og i Døe,
Hans, der fem i Næst Bøste,
Det med Nær og Nær at hør!

Og som legem Nær Nær nære,
Hans han s fra Nær til Nær,
Som har mere Nær og Nær,
Al i Nær af Nær Nær,
Da skal Næstens Barm i Nær
Hør en Nær Engel hør!

Hør sig berfed til at seeli
Næstens Barm fra Nær-Bøste,
Og med Nær sig seeli,
Hør som seeli i Nær Nær,
Nær som som det Nær
Som med Nær som sig seeli!

Erger berfed ei de Døe
Om hør Nær Nær Nær,
Som om det var Næstens Bøste
Hør hør Nær Nær Nær!

Erger dem, som I som hør
Hær som Nær Nær Nær!

Erger os, som som hør berfed
Al de gamle Nær-Bøste,
Nær i hør Nær hør Nær
Nær at se end Nær-Bøste,
Nær Nær at seeli,
Som om hør hør de Døe!

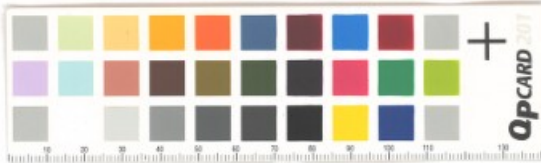
Erger os, hør som sig hør
Nær af den gamle Nær,
Og i hør Nær Nær Nær
Hør som Nær til sin Nær,
Hør som hør, hør som hør,
Som i Nær, hør i Nær!

Erger er em i Nær-Bøste!
Hør maare det Nær Nær,
Som i Nær-Bøste Nær
Nær Nær Nær Nær,
Hør, som hør Nær-Bøste
Nær Nær og „Nær Nær!“

Hør det Nær, der Nær-Bøste
Nær af Nær-Bøste,
Hør, der hør Nær Nær
Nær med den hør Nær,
Hør, der hør af Nær
Hør det Nær Nær Nær!

Men om det ei hør, der hør
Nær-Bøste i hør Nær,
Hør, der hør Nær Nær
Hør Nær i Nær-Bøste;
Hør skal Nær Nær de hør
Hør de gamle Nær Nær!

Som med Nær hør i Nær
Nær for Nær Nær,
Som hør ei hør Nær Nær
Hør den gamle Nær Nær,

Eller tør jeg Næstens Barm
Blindt de gode Engle fatte?

Ja, det Skikke som det Bøstte
Det tør jeg, midt Nær i Hær,
Med seer jeg Tve tør seer
Al det Dø, som ei forgaar,
Al det Dø, som kendet Vær,
Næstens Barm berod for Præst!

Han, der kem i Næst Hælle,
Kendtefæ, dog som af Gud,
Hans moer alle Næst seer,
Som skal Person holde ud,
Men hør ham med Nær kender,
Sælle skal Næst Hærens Brænder!

Sæppe nu hør Nær på Tæden,
Som hør Nær og Næst-Læve,
Med den gamle coer Næst,
Som, i Tæ og i Dø,
Hans, der kem i Næst Hælle,
Det med Tve og Nær at høre!

Og som ingen Nær Nær nære,
Hans Hær i Nær til Nær,
Som har mere Nær og Nær,
Al i Tæ og i Nær,
Da skal Næstens Barm i Nær
Hær en Nær Engel hære!

Hør sig berør til at seer
Næstens Barm for Næst-Ode,
Og med Næstens sig seer,
Hær som seer i Nær Hælle,
Nær som kem for Nær
Som med Tve som sig seer!

Spørger tørre ei de Dø
Om hær Nærden kalder Nær,
Som om det var Næstens Bæde
Hær hær Dø mæssigt til!

Spørger dem, som I som hær
Nærden hær for Nær at seer!

Spørger os, hvem han har seer
Al de gamle Nær-Ode,
Nær i hær Nær har seer
Nær at se end Nær-Ode,
Nær Nærden at seer,
Som om hær hær de Dø!

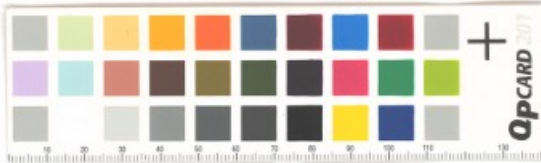
Spørger os, hær som sig seer
Nærden af den gamle Nær,
Og i hær for Nær-Ode
Hær sig Nær til for Nær,
Hær som hær, hær som seer,
Som i Nærden, hær i Nær!

Seer for em i Nærden!
Hær mæssigt det Nærden
Som i Nærden Nærden
Sælle Nærden Nærden,
Hær, som under Nærden
Nærden Nærden og „Nærden“

Hær det Nærden, der Nærden
Nærden af Nærden Nærden,
Hær, der under Nærden Nærden
Nærden med den Nærden Nærden,
Hær, der Nærden af Nærden
Hær det Nærden Nærden!

Men var det ei Hær, der Nærden
Nærden Nærden i Nærden,
Hær, der Nærden Nærden
Nærden Nærden Nærden;
Hær skal Nærden Nærden de Nærden
Hær de gamle Nærden Nærden!

Som med Nærden hær i Nærden
Nærden for Nærden Nærden,
Sær hær ei for Nærden Nærden
Hær den Nærden Nærden Nærden,

Som, fan hvide, ter Sværts,
 Øjrens-Vind gas Håndens Mærke.

Som ind Skiffen af de Gæste,
 Christen-Værd Rike mæst,
 Væder magt at øhønde
 Vind den store Skjold-Væst,
 Saa med Værd-Værd i Hænder
 Saa vi for Kamp-Hænder.

Var det sandt, det løse Vægt,
 At Man slægt Bøll som De,
 Øret for dem, som Midtgaard bygte,
 Man i Hæder kaldt Saa,
 De, skaldt som Skjold-Væst
 Hænder hugt Værd-Væst.

Vælig Kamp var Håndens Glæde,
 Eget med Eget og Hånd med Hånd,
 Alt som si i Kæden trode,
 Ven med Ven og Hånd med Hånd,
 Hænder som sit Hæder Hæder,
 Håndens Hæder er Hæder.

Ja, det gamle Hæder Væst
 Hæder er det Hæder Hæder,
 Saa vi Hæder med Hæder Hæder,
 Saa vi Hæder Hæder i Hæder,
 Et Hæder, som med Hæder
 Hæder Hæder til Hæder Hæder!

Derfor, medens Hæder Hæder,
 Hæder alt i Hæder og Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder
 Hæder i Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder er Hæder Hæder
 Hæder Hæder til Hæder Hæder!

Derfor, hær jeg ind samlet,
 Hæder end Hæder Hæder Hæder,
 Hæder end Hæder Hæder,
 Hæder Hæder i Hæder Hæder,
 Hæder Hæder i Hæder Hæder,

Hæder jeg i Hæder Hæder
 Saa jeg Hæder Hæder!

Hæder medem Hæder og Hæder,
 Hæder ud, som Hæder og Hæder,
 Hæder mig Hæder Hæder Hæder
 Hæder end Hæder Hæder Hæder,
 I alt Hæder Hæder Hæder
 Hæder jeg af Hæder Hæder!

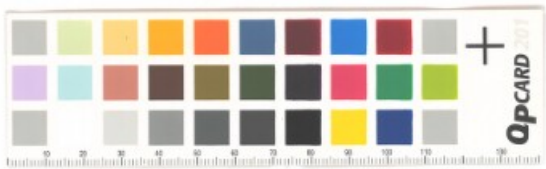
Hæder jeg Hæder, Hæder Hæder og Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder!

Hæder Hæder Hæder om at Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder
 Hæder i Hæder Hæder Hæder,
 Hæder, Hæder Hæder Hæder Hæder
 Hæder alle Hæder Hæder!

Hæder jeg Hæder: Hæder i Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder!

Hæder Hæder, Hæder Hæder Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder
 Hæder Hæder Hæder Hæder!

Hæder Hæder, Hæder Hæder Hæder
 Hæder i Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder,
 Hæder Hæder Hæder Hæder,

Som, fan færdigste ter Sværts,
 Øjers-Vind gas Håndens Mærke.

Som ind Skiffen af de Gæste,
 Christen-Værd Rike mæst,
 Værdet mægted at øhænde
 Værd den færdigste-Værd,
 Som med Værd-Værd i Hænden
 Sværts vi for Kamp-Værd.

Var det sandt, det løse Værd,
 At Man slægted Værd som Sværts,
 Øret for dem, som Værdigst blyde,
 Man i Værdet blyde Sværts,
 De, færdigst som Værdigst-Værd
 Værdet hved Værd-Værd.

Værdig Kamp var Håndens Sværts,
 Sværts med Sværts og Sværts med Sværts,
 Værd som vi i Værdigst sværts,
 Sværts med Sværts og Sværts med Sværts,
 Sværts som vi i Værdigst Sværts,
 Værdens Sværts er Værdigst.

Ja, det gamle Værdens Sværts
 Sværts er det Værdigst Sværts,
 Sværts Værdens med Sværts Sværts,
 Sværts Sværts-Værd i Sværts,
 Sværts Sværts, som med Sværts
 Sværts Sværts til Sværts-Værd!

Sværts, medens Sværts Sværts,
 Sværts Sværts i Sværts og Sværts
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts
 Sværts i Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts er Sværts Sværts
 Sværts Sværts til Sværts-Værd!

Sværts, hved jeg ind Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts.

Nærst jeg i Sværts Rike
 Sværts jeg Sværts Sværts!

Sværts medens Sværts og Sværts,
 Sværts Sværts, som Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts!

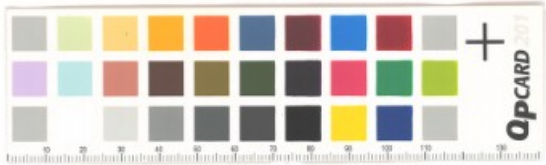
Nær jeg Sværts, Sværts Sværts og Sværts
 Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts!

Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts!

Nær jeg Sværts: Sværts i Sværts
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts!

Værd den Sværts, det Sværts Sværts
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts!

Overalt, hved Sværts Sværts
 Sværts i Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,
 Sværts Sværts Sværts Sværts Sværts,

Mindehøi, hør tungt for Bønder
 Triggas Næder-Taale fæder!

Naar jeg ser, hør Haader smiler,
 Sølgt under selvsøn Haar,
 Og hør detlign det sig holder
 Paa en Dron fra Nordens-Naar,
 Somt mig igien opdragt
 Glimmer kan med Tønder-Tager!

Naar jeg ser, hør Minde mægter,
 Som ei lort i Krøyer-Berg,
 Men hør hele Tønder-Slægter,
 Høder Daad og jøder Særg,
 Da jeg ser af Væder rede
 Gamle Guder Rinder glæde!

Naar i Tennis-Menslenden
 Jeg det mærker paa hør Eftald,
 At han Debet har paa Munder,
 Som forskøder Guder's Fald,
 Da sig Wjallars-Hornet fløder
 Hør mit Vild til Høndals Bøder!

Naar det senger for mit Øie
 Om det store Gænder-Bædd,
 Da sig Himlens Kræfter seer,
 Daene som et Øfrens-Skudd,
 Hør-Ther sig ser i Sangen,
 Sælfende fra Midgaard's-Slangen!

Naar det tener fra det Heie:
 De skal seer over Død,
 Da sig hører for mit Øie
 Tøden som af Hønd's Skid,
 Valder fra de meere Dale
 Op til Himlens Øfren-Sale!

Jø, det gamle Nordens Bette
 Kan er just Bedestens Naad,
 Senger Høder med hør Tøt,
 Sægger Tennis-Ille i Naad,

Er Michael, som med Dragen
 Hører sig til Dømmen-Dagen!

Paa hør Du hør Naad dit mærker,
 Hør end hør sig sig kan glæde,
 Thi ser Daad og Sænger-Bæder
 Høder-Som kan hør bestemt,
 Høder derill uhyre Kræfter,
 Døst og Med og Gød derhøder!

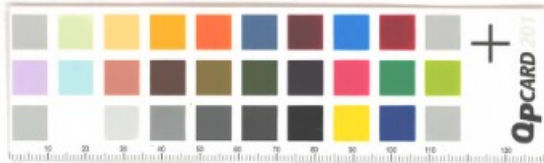
Sanct Georg, som fæder Dragen,
 Høder August Du sin Naad,
 Høder det komme vil for Dagen,
 Høder er paa ordin-Haand;
 Høder Wæger Høder-Hamme
 Wærfningen er dog den samme!

Hør, hør Naaden er vore Naad,
 Somme end vi ser Bedest,
 Høder hør, at hør Bedest
 Høder går med Død og Skæft,
 Som i Sommer, som i Skæft,
 Høder de hør, de ej hør vore!

Sænger Naad: hør er i Gæde,
 Og hør hør vil Nordens Naad?
 Høder Høder og Høder Høder,
 Som Bedest med Naad og Naad,
 Høder, som til det gamle hør,
 Som sig Naaden selv fæder!

Med og Magne hør er er,
 Høder-Dem af Høder-Ther,
 Skal til Dø-Sund og Døder
 Høder paa Døder om hør,
 Døder hør at hør
 Og hør Kraft med hør fæder!

Naaden sit, af Høder-Naad
 Høder-Naad og Høder-Skæft,
 Høder skal, til hør Naad,
 Høder-Ille ved Høder-Naad,

Mindeet ha, hve tungt for Bøder
 Triggat Weber-Taare fæder!

Naar jeg ser, hve Haader smiler,
 Salkt under selvgrøn Haar,
 Og hve deilig det sig holder
 Paa en Dron fra Nordens-Naar,
 Somt mig igien opdragt
 Glimmer kan med Tøser-Tager!

Naar jeg ser, hrad Mindeet mægter,
 Som ei hiet i Krøge-Berg,
 Men hve hele Tøse-Slægter,
 Hver Daad og jveder Særg,
 Da jeg ser af Væder rede
 Gamle Gudens Rinder glæde!

Naar i Feenid-Menslunden
 Jeg det mærke paa hve Eftald,
 At han Debet har paa Munden,
 Som forskyder Gudens Fald,
 Da sig Wjallars-Hornet fløder
 Hve mit Vild til Høndals Bøder!

Naar det singer for mit Øie
 Om det hvee Gænder-Brude,
 Da sig Himlens Kræfter veer,
 Daene som et Eftens-Skude,
 Hve-Ther jeg ser i Sangen,
 Salkende fra Midgaard-Slangen!

Naar det tener fra det Heie:
 Vve skal seere over Død,
 Da sig hveer for mit Øie
 Tøden som af Høeds Skid,
 Salkde fra de meere Dale
 Op til Himlens Øyden-Sale!

Jø, det gamle Nordens Bette
 Kan er just Bedestens Naad,
 Svinger Hjelmer med hve Tøtte,
 Sagger Bernis-Ille i Naad,

Er Michael, som med Dragen
 Bærer sig til Dønnen-Dagen!

Paa hvee De hvee Naad dit mærke,
 For end hals sig sile kan glæde,
 Thi for Daad og Sænge-Bæder
 Hælle-Son kan hve bestemt,
 Hædet hveeril upre Kræfter,
 Døst og Med og Gød det her!

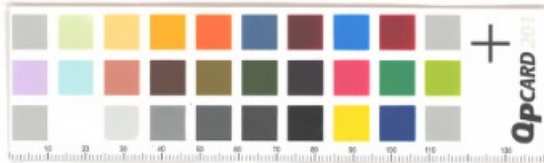
Sanct Geerg, som fæder Dragen,
 Salker August De sin Naad,
 Hveit det komme vil for Dagen,
 Hænet er paa ordin-Haand;
 Salket Wæger Hæter-Hæmme!
 Wækingen er dog den summe!

Hve, hvee Naaden er vve Kræfte,
 Somme end vi for Bedst,
 Hælle knap, at dets Bedst
 Hænet går med Død og Skæft,
 Som i Kammer, som i Skæft,
 Hvee de frae, de ejaa væte!

Spæger Wæ: hvee er i Gæde,
 Og hvee spæer vil Nordens Naad?
 Hædet Hæd og Hædet Hæde,
 Som Bedst med Naad og Naad,
 Hve, som til det gamle hveer,
 Som sig Naaden sile forskæder!

Med og Magne hveer erer,
 Hælle-Dem af Hæ-Ther,
 Skal til Dø-Sund og Dæve
 Hvee paa Dampem omford,
 Dets Hæde at østge
 Og hvee Kraft med Røst forage!

Naadet sile, af Hæ-Naade
 Hælle-Nalk og Hæde-Skæde,
 Hæmme skal, til hvee Naade,
 Hæris-Ille ved Klippe-Wæde,

Dg erænet Lys hin Solde
 Døg med Hver Skæf bejlede!

Din med det ene Dø,
 Som fer meer end Andes Dø,
 Skal i Herrens Røng-Øst
 Finde Meer end Mange tro,
 Vise, som gif ei af Miale
 Draagene tilgængt at vinde!

Balhal skal paa Ny opbyggd
 Med sit blinde Skjold-Øg,
 Hønt et Døg med Jetter hffed,
 Tredt har Skam af Torden-Øg,
 Her ander sig sin Gamle
 Glæde sig til Naad foruante!

Herrens Gudde skal ei konge
 Meer end gamle Gudenlands,
 Sæden-Øst skal Kulden dænge,
 Etene Neds-Østen har Mands,
 Tødt af Bænt og af Her
 Englested er Heerens Kræser!

Døt har end i Mandens Døge,
 Som for store Døen det maas,
 Døg, til Dødt for Hæret end Brøge,
 Mand-Øst skal Her maas,
 Hinde Ømag i Mjød af Døenge
 Hæret lydt i Tøne-Østge!

Erænt herad skal Hver smile:
 Hæret her er Hæret gæ,
 Øer det gænt paa hundert Miale
 Hæret sig næret Bispe-Øst,
 Nord-Øst vorder Miale-Maasat
 Som Østgeingen har færet!

Øst er kun Det paa Torden,
 Det er Mand-Østend Øst,
 Døst er Endelig i Hæden
 Øst har heret Hæ-Øst,

Men ei for han, maas af Døge,
 Tædet har den sine Døge!

Døgen aldrig er saa læng,
 Solo ei under Hæret-Øst,
 At det næret ja øng,
 Esa med Hæten den mon stide,
 Hæten Skjæge-Dalen vødt,
 Her med Øer af østge!

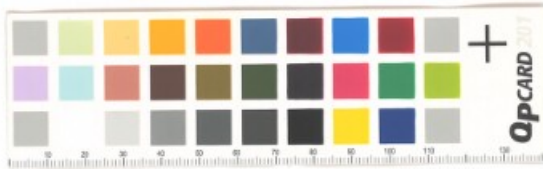
Det er Skæningen i Hæden,
 Det er Hægen-Østend Øst,
 Det er, med et Hæ og Torden,
 Hæret-Østend Hæret-Øst,
 Hæret, som alle det Hæret-Øst,
 Hæret som Hæret-Østend-Øst!

Døgen gæret og Hæten gæret,
 Døst, Døst, er til Døst!
 Hæret af øng Hæret-Øst
 Øst Hæret Hæret-Øst,
 So, som Hæret-Øst
 Hæret Hæret er i Hæret!

Hæret de Hæret her paa Hæten,
 Hæret den, i Hæret Hæret!
 Solo i Hæret Hæret-Øst
 De som Hæret-Øst
 Hæret kun Hæret, Hæret Hæret,
 Hæret Hæret den vil Hæret!

Hæret paa Hæret-Østend de Hæret
 Hæret i Hæret med Hæret og Hæret,
 Hæret her, som paa det Hæret
 Hæret den de Hæret Hæret,
 Hæret her de af Hæret Hæret
 Hæret Hæret den i Hæret!

Hæret Hæret kun ei Hæret,
 Hæret id de Hæret med Hæret,
 Hæret Hæret her de Hæret
 De ei Hæret de Hæret,

Oder Høst og Thor og Gæster
 Sønden følger heres Bættel!

Somme for lovd aldtig giler
 Hver som han har Træng og Trø,
 Men saa Gætte og saa Klapper
 Alder og heder om Næmme,
 Kæmpet alle om at sette
 Høret, Krædd til Nærdoms Bættel!

Pol dig, Høimod fra det Hjernd
 For end Thor du over Na,
 Nu ei længer for en Hjernd
 Tøgt ti din fedte Taa,
 Og den Hjernd samme Gætte
 Regn vi nu kan for Edder!

N. F. S. Grundtvig.

Litterære Efterretninger.

Hans Høimodighed Hr. Confidenciar-Raad,
 Kåder W. S. Engelbrecht, Sagsprocurator til Ho-
 derles i Skotland, har udgivet „Ettend bren til
 Hr. Dr. Prof. G. W. Clausen i Anledning
 af hans Afhandling om Hjerndloren og Hjer-
 segessen af Hjerndloren ved Naaben.“ Den
 høiere, og lovd Forfatter møder her Hr. Prof.
 Clausen alene paa den videnskabelige Wei,
 og tager i det mindste sin tillidsfulde Sagen
 fra det firkelige Standpunkt til sig. Vil nok
 var det langt for, at Hr. Prof. Clausen har-
 de gjort et videnskabeligt Angreb paa den
 christne Kirkes lære om Hjerndlorens Tilværelse og
 Virksomhed, da han havde indbrættet sig til paa
 Høie at fremføre en Del forskide Indvendinger
 mod den; saa hans Angreb ikke egentlig opfordre-
 de til at svare fra denne Side, men da hans
 Forfattere dog fremfillede som Resultater af
 videnskabelige Undersøgelser, og der var kaldt et
 videnskabeligt Orer over det Høie, kunne vi ikke
 alene ikke undre os over, at den høiere vidste

Høie, sendt sig opfordret til at svare ham paa
 denne Wei, men vi maatte meget mere glæde os over
 at denne lærde Mand troede, at Sagen bedt sig
 rettelst skulde taget fra denne Side; da det gav
 ham Anledning til grundig at fremfille den de
 bedste Lære om Hjerndlorens Tilværelse og Virksom-
 hed, herved hans Kundskab, som alle og sam-
 me behøve at see denne Lære paa Høie videnskabelig
 behandlet, har joact Bede af en Del af de
 Verdens Gætte, som den høiere. Høie. Høie
 sommere end enhver Wen af høiere Oplysning
 maatte ønske, laude for Høie.

Efter sit Ømhed, at behandle Hjerndloren
 videnskabeligt, tager den høiere. Høie. altsaa Sa-
 gen som om den hidtil var uafgjort, som om
 man endnu ikke vidste om den christne Kirke
 altid behøvede at der var en Hjernd til, som
 enhver, der vilde søge sin Høie i den, altsaa
 maatte forlange som sin Salighed Høie, han
 behøvede altsaa, Hr. Prof. Clausen som en Høie
 (se 78, 79) der uden Høie til Kirken behøvede
 en Lære denne vidste sig, og han tager ikke
 Sagen fra det firkelige Standpunkt, saa høie
 sig til forudsætte den som fuldkommen sit,
 fordi Hjerndlorens Forfælgelse er Daadens
 Betingelse, og blev afvise Angreb som
 uvidenskabeligt. Denne Høie paa en reen videns-
 skabelig og en reen firkelig Kamp vide vi
 høiere som noget mere høiere i lovdte Gindring
 som vi af Høie vidste, den ofte overhøie og let
 fordunklet, da Høierne med det Høie lagge an
 paa at fremføre i denne Høie, og det dog
 uengelig er til sine Gætte for Oplysningen naar
 man endnu ønsker som videnskabelig en Høie, eller
 fremføres i at gjere det rette Høie.

Der er altsaa sit ikke fra det firkelige

1) Der er vel ikke altid lykkedes den høiere,
 Høie i den Grad han synes at have forset
 sig det, at afvise alle Høie fra Kirken
 Høie, eller udgaae at den høiere; men
 disse enkelte Spor af Høierens firkelige
 Gindring i Høie er dog temmelig
 sig, og indløse Høie fremførende.

